

žovatelem zasláno, že jde o podvod, věci již nezabývala. Toto zjištění jednání stěžovatelovo bylo takové, že pozorovatel tohoto zevního děje mohl z něho poznati zlý úmysl, v němž stěžovatel v těchto případech podle skutkového zjištění rozsudkového jednal, t. j. úmysl směřující k tomu, by adresátky byly uvedeny v omyl, jímž měly (vyplacením žádaných záloh na kaucí) utrpěti na svém majetku škodu. Nelze tudíž souhlasiti s názorem stížnosti, že šlo jen o beztrestné přípravné jednání a nikoli o činy ke skutečnému vykonání podvodu vedoucí.

Ani druhá námitka stížnosti není odůvodněna. Jde o beztrestný pokus, bylo-li pachatelem použito prostředku k dosažení cíle naprosto a bezvýjimečně (in abstracto) nezpůsobitelného. Záležela-li příčina neúspěchu pachatelova jednání jen ve způsobu provedení činu nebo v konkrétní povaze nebo činnosti předmětu (osoby, na níž měl býti trestný čin spáchán), jde jen o konkrétní nezpůsobilost prostředku, nevylučující trestnost pokusu. Zdůrazňuje-li stížnost, snažíc se dokázati, že šlo o beztrestný pokus, rozsudkem zjištěné skutečnosti, že N-á odevzdala dopis jí stěžovatelem zasláný ihned policii a že si P-ová, dostavši od stěžovatele první dopis, vyžádala od stěžovatele další informaci a pak se věci již nezabývala, poukazuje tím jen ke skutečnostem nasvědčujícím tomu, že šlo o konkrétní nezpůsobilost prostředků stěžovatelem použitých, která, jak bylo již uvedeno, nečiní pokus beztrestným. Tvrdí-li dále stížnost v tomto směru, že dopisy, o něž jde, postrádaly způsobilosti přiměti adresátky ke složení záloh na žádané kaucí již proto, že dům, v němž podle obsahu dopisů byl stěžovatelův obchod, není ani ještě dostaven, dále proto, že stěžovatel uvedl ve svých dopisech vedle (předstíraného) jména jako zpáteční adresu »Praha II, Poštovní úřad«, ač prý přece obchodník, jenž hodlá přijmouti pokladní, v písemné nabídce své jméno zpravidla neuvádí neb alespoň si nedává odpověděti poste restante, a posléze proto, že dopisy, o něž jde, byly psány na obyčejném dopisním papíru, na němž nebyla vyznačena firma, a vykazovaly spoustu pravopisných chyb, jest jí připomenouti, že tím neprovádí uplatňovaný důvod zmatečnosti po zákonu, nedržíc se skutkových zjištění rozsudkových, jak by při správném provádění hmotněprávního zmatku činiti měla, nýbrž vycházejíc vesměs ze skutkových předpokladů rozsudkem nezjištěných (§ 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř.). Má-li však stížnost na mysli vadu neúplnosti rozsudku podle § 281 čís. 5 tr. ř., záležející v tom, že rozsudek nepřihlíží k oněm skutečnostem, nelze jí přiznati důvodnost. Skutečnost, stížností tvrzená, že řečený dům není dosud dostaven, nepřišla podle protokolu při hlavním líčení vůbec na přetřes, takže se jí rozsudek obírat nemohl. Další stížností zdůrazňované skutečnosti směl rozsudek pominouti mlčením, any poukazovaly nanejvýše ke konkrétní nezpůsobilosti prostředků stěžovatelem použitých, takže je bylo podle toho, co uvedeno, pokládati za nerozhodné.

### Čís. 4132.

**Porušení předpisu § 271 tr. ř. je zmatkem čís. 3 § 281 tr. ř. jen, nebyl-li o hlavním přelíčení sepsán vůbec protokol.**

**Strany mohou se dožadovati opravy protokolu až do zrušovacího líčení.**

Zrušovací soud může podle § 6 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 naříditi po případě i opravu (doplnění) protokolu o hlavním přelíčení.

Zrušovací soud, vyhovuje odvolání do výroku, že může býti kdo po odpykání trestu držán v robotárně, může po případě vrátiti věc soudu prvě stolice k novému rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1931, Zm I 130/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského trestního soudu v Praze ze dne 16. ledna 1931, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., vyhověl však jejímu odvolání z výroku, že může býti po odpykání trestu držána v robotárně, výrok ten zrušil a vrátil věc nalézacímu soudu, by v tomto směru znova jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

#### důvodů:

Zmateční stížnost byla provedena na základě neúplného protokolu o hlavním přelíčení a rozsudku, v němž byla psací chyba, dne 7. února 1931. Hledíc k tomu a k novému doručení opraveného opisu rozsudku jest považovati i dodatek ke zmateční stížnosti ze dne 20. března 1931 za včas provedenou součást původní zmateční stížnosti. Stížnost vytýká rozsudku zmateční důvod podle § 281 čís. 3 a 4 tr. ř., že doplnění protokolu o hlavním přelíčení bylo provedeno opožděně a bez slyšení stěžovatelky a pravoplatně zproštěného Oskara H-e; protokol o hlavním přelíčení má prý býti na dobro hotov před započítím lhůty k provedení zmateční stížnosti, a původní protokol byl prý správný. Zmateční důvod podle § 281 čís. 4 tr. ř. postrádá vůbec podkladu, ana ani stížnost ne tvrdí, že byl v tomto směru návrh obžalované soudem zamítnut, neb že nebyl takový návrh vyřízen. Zmatečností podle § 281 čís. 3 tr. ř. lze pro zanedbání předpisu § 271 tr. ř. napadati rozsudek jen, nebyl-li o přelíčení sepsán vůbec protokol, jak tomu bylo v případě, jehož se týká rozhodnutí čís. 2859 víd. sb. Z toho, že zákon v § 271 tr. ř. v prvním odstavci v poslední větě praví, že strany mohou pro zachování svých práv žádati, by ty které věci byly v protokolu zjištěny, a z posl. odstavce § 271 tr. ř. jest usuzovati, že stranám přísluší do jisté míry kontrola protokolování, v tom směru, že jest se dožadovati opravy protokolu, a to, jak již vídeňský nejvyšší soud vyslovil, až do zrušovacího líčení (Ö. R. 500). Podle § 6 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro rok 1878 má pak Nejvyšší jako zrušovací soud právo žádati vysvětlení o tvrzených porušeních formy (§ 281 čís. 1—4 tr. ř.), po případě opravu protokolu. Takovou opravu jest provésti soudním usnesením, a nemusí býti o ní slyšeny strany. Stranám jest pak volno do takových usnesení podati dozorčí stížnost podle § 15 tr. ř. ve lhůtě k tomu soudem stanovené. V souzeném případě se stěžovatelka této stížnosti výslovně vzdala, a jest proto za základ vzíti protokol o hlavním přelíčení v tom doslovu, jak byl opraven. Není proto zmateční důvod podle § 281 čís. 3 tr. ř. opodstatněn, a padá tím i výtka, že soud opřel své rozhodnutí o skuteč-

nosti, které nevyplynuly z průvodního řízení při hlavním přeličení, na-  
jmě, ana obžalované běžela nová lhůta k provedení zmateční stížnosti  
od doručení opraveného opisu rozsudku. Odůvodněno jest odvolání ob-  
žalované z výroku, že může býti po odpykání trestu držána v robotárně;  
nalézací soud odůvodnil tento výrok poukazem k ustanovení čl. II b)  
zák. čís. 102/29 sb. z. a n., nezjistil však ani, zda činy, které jsou před-  
mětem tohoto rozsudku, byly spáchány z pohnutek v zákoně uvedených,  
ani, zda činy, pro něž si stěžovatelka v posledních pěti letech tresty od-  
byla, byly spáchány z takových pohnůtek. Bylo proto a vzhledem k pří-  
kazu § 190 odst. první tr. ř., podle něhož všechny úřady v trestním ří-  
zení účastněně jsou povinny působiti ke všemožnému zkrácení vyše-  
třovací vazby, výrok ten zrušiti a věc vrátiti nalézacímu soudu, by  
o možnosti držeti odsouzenou v robotárně znovu jednal a rozhodl.

### Čís. 4133.

**Zahájením trestního řízení proti zodpovědnému redaktorovi a vy-  
davatel periodického tiskopisu staví se promlčecí lhůta proti (nezná-  
mému) pisateli urážlivého článku.**

**Subjektivní skutková podstata urážky na cti předpokládá, že měl pa-  
chatel (v době činu) aspoň vědomí o urážlivé povaze projevu, na-  
jmě že viní koho z opovrhlivých vlastností nebo ho vydává ve veřejný posměch  
tak, že může býti zlehčen ve vážnosti a v úctě.**

(Rozh. ze dne 9. dubna 1931, Zm II 121/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném  
zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jako  
kmetského soudu v Moravské Ostravě ze dne 23. ledna 1930, pokud jím  
byl stěžovatel uznán vinným přečinem urážky na cti podle §§ 488, 491,  
493 tr. zák. a § 1 tisk. nov., zrušil rozsudek v části, odsuzující obžalo-  
vaného a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova  
projednal a rozhodl.

### Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného dovolává se číselně důvodů zma-  
tečnosti čís. 4, 5, 9 a), 9 b) a 10 § 281 tr. ř. Je nedůvodna, pokud s hle-  
diska čís. 9 b) § 281 tr. ř. uplatňuje, že čin, z něhož je obžalovaný vi-  
něn, přestal býti trestným promlčením, ano bylo trestní řízení původně  
zahájeno proti neznámému pachateli (pisateli článku), a že teprve po  
uplynutí tříměsíční promlčecí lhůty, jež by tu přicházela v úvahu a jež  
počala běžeti od uveřejnění článku (t. j. od 8. září 1928), byl předsevzat  
první stíhací úkon (žádost krajského soudu v Moravské Ostravě na kraj-  
ský soud v Novém Jičíně ze dne 8. ledna 1929 o zodpovědný výslech  
stěžovatelův) proti stěžovateli jako určité osobě. Neboť, i kdyby se vy-  
cházelo z předpokladu, že v souzeném případě přichází v úvahu třímě-  
síční doba promlčecí, nenastalo by promlčení trestného činu stěžovate-  
lova. Staví se podle prvního odstavce § 12 tisk. novely zahájením trest-  
ního řízení proti kterékoli osobě zodpovědné podle zákona i lhůta k po-